

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Het was stil in de wacht ruimte voor de kinderrechter. Zijn minderjarige cliënt van Marokkaanse afkomst zat zwijgend naast zijn vader en daarnaast zat X te bladeren in het p-v, dat verhaalde over een scooter met draaiende motor in de hal van een flatgebouw, een daardoor geïrriteerde flatbewoonster die de sleutels van de scooter uit het contact had getrokken en een jongeman, zijn cliënt, die daar niet van gediend was geweest.

X was jaren niet toegevoegd aan minderjarigen, maar sedert een aantal weken waren er weer wat ambtshalve toevoegingen binnengedruppeld. Hij was eerst niet bijster enthousiast geweest, want hij wist zich te herinneren dat dat werk meer dan beroerd betaalde, maar kennelijk was er in de tussentijd veel ten goede veranderd, want de vergoeding lag inmiddels op een alleszins acceptabel niveau. Die vreugde werd nog groter toen bleek dat in twee gevallen de Officier na afgifte van de toevoeging alsnog seponeerde, onder voorwaarde van een of andere lullige taakstraf en X aldus, zonder het dossier ook maar te hebben ingekeken of zijn cliënt te hebben gesproken, een bedrag van elf- a twaalfhonderd gulden bijgeschreven kreeg.

X had zich eerst wat ongemakkelijk gevoeld, maar de gedachte aan talloze toevoegingszaken waarin hij had moeten sapselen om een schamele f 100 per uur te verdienen had hem verzoend met deze meevallers. Nadeelcompensatie heette dat volgens hem in een ander rechtsgebied.

Zoonlief, behept met een puisterig voorhoofd, nipte aan een plastic bekertje koffie en wisselde in zijn moederstaal wat woorden met zijn vader. Aha, daar werd X, maar nu in het Nederlands, koffie aangeboden, die X beleefd weigerde. Even overwoog X om vader eens te vragen wat hij vond van de combinatie van een bijstandsuitkering in Nederland en onroerend goed in Marokko, maar de man sprak zo slecht Nederlands dat hij vermoedde dat de vraag niet begrepen zou worden.

Ze konden naar binnen. Zijn cliënt werd, anders dan X zelf gewend was, meteen bij zijn voornaam aangesproken, iets dat X, zelfs in kinderkzaken niet chique vond. Zijn cliënt ontkende de flatbewoonster te hebben mishandeld. X had hem er al op gewezen dat er twee getuigenverklaringen tegen hem lagen,

maar met een houding die een in het metier gepokt en gemazelde drugskoerier niet zou hebben misstaan, had deze stug volgehouden niet te hebben geslagen.

Natuurlijk ging zijn cliënt voor de bijl. Nu ja, bijltje, want de 24 uur taakstraf die hem werden opgelegd zouden weinig tot niets bijdragen aan de speciale preventie.

Op de gang verkondigde vader dat hij in beroep wilde. 'Discriminatie', hoorde X hem zeggen. Daar wilde X niet van weten. 'Zonder mij dan' antwoordde hij. Zonder een hand te geven liepen ze weg. X keek ze peinzend na. Zou hij toch te oud zijn geworden voor kinderkzaken? n

